

Arrest

nr. 61 882 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 6 oktober 2010 het Belgische grondgebied binnen en dient op 12 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 oktober 2010 worden de Italiaanse autoriteiten verzocht om verzoekster over te nemen op grond van de verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Op 7 december 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 18, §1 van de Dublin II-verordening bepaalde termijn gereageerd hebben op het overnameverzoek, worden zij op 20 december 2010 op de hoogte gesteld van het feit dat zij ingevolge artikel 18, § 7 van voormelde verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster (tacit agreement).

1.5. Op 20 december 2010 zendt de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.6. Op 21 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag.

1.7. Op 21 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten Z. M. {...}
geboren {...}
van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen vroegen op 12.10.2010 asiel in België. Via het Vision-systeem verkregen informatie toont aan dat de Italiaanse consulaire diensten op 17.09.2010 aan de betrokkene een Schengenvisum (visumnummer I17010885) uitreikten. De betrokkene was volgens deze informatie op het ogenblik van haar visumaanvraag in bezit van een paspoort van Armenië met nummer AK0544606. Tijdens haar verhoor verklaarde de betrokkene dat ze reisde met haar eigen paspoort, maar dat het na aankomst werd afgenomen door de persoon, die haar reis regelde. De betrokkene verklaarde verder niet te weten of haar paspoort van een visum was voorzien. Op 19.10.2010 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor overname hebben geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 20.12.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Ook inzake de asielaanvraag van de echtgenote van de betrokkene werd overname gevraagd aan Italië.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat zij en haar echtgenoot naar België kwamen omdat haar schoonvader bij een Europese rechtsinstanties een rechtsprocedure zou hebben aangevat. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de

asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Italië deze regelgeving respecteert.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene op 07.12.2010 een aanvraag indiende voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006. Deze aanvraag werd op 08.10.2010 als ongegrond beoordeeld omdat de bevoegde diensten van oordeel zijn dat er vanuit medisch standpunt bekeken geen bezwaar is tegen een overdracht aan de Italiaanse instanties. De eventueel nodige zorgen en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in Italië. Asielzoekers kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen. Bijgevolg moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met de Europese Richtlijn 2004/83/EG of met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 9(2) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Italië (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt vrijgesteld te worden van het betalen van rolrechten nu zij het voordeel van de pro deo rechtsbijstand geniet. Tevens vraagt zij de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. Gelet op de stand van de wetgeving op datum van het indienen van het verzoekschrift kan de Raad in casu geen gerechtskosten opleggen en aldus evenmin verzoekster vrijstellen van de betaling ervan

noch de verwerende partij veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

“II.1. Enig Middel Schending artikel 3 EVRM Schending artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

*II1. In het geval van een terugwijzing naar Italië loopt de verzoekende partij het gevaar het slachtoffer te worden van de Italiaanse migratiepolitiek. Wegens de enorme toestroom van asielzoekers in Italië staat het systeem te zwaar onder druk om iedere asielzoeker een eerlijke en menswaardige behandeling te garanderen. “[...]Wie wel een asielvraag kan indienen, moet optornen tegen bureaucratische barrières, krijgt geen goede juridische bijstand en vindt vaak geen competente en onbevooroordeelde tolk. Er is ook veel te weinig geld voor de opvang van asielzoekers en de asielprocedure. En de Italiaanse staat verspreidt onbetrouwbare cijfers over het aantal kandidaat-vluchtelingen die in het land verblijven {...}. “
“{..} De asielzoekers zouden in onmenselijke omstandigheden in detentiecentra verblijven. Bovendien zou Italië hun asielverzoeken niet eerlijk afwegen[...].”²*

II.2. Wanneer de verzoekende partij wordt teruggewezen naar Italië kan haar geen eerlijke en menswaardige behandeling worden gegarandeerd. In 2008 en 2009 bezocht een delegatie van artsen zonder de grenzen de gesloten centra waar Italië haar asielzoekers in onderbrengt. Bedoeling van dit bezoek was om te controleren of de in 2003 geregistreerde wantoestanden in de Italiaanse detentiekampen verbeterd waren. Deze wantoestanden werden immers reeds geacteerd in een rapport van 2004: “CPTA: Anatomy of a failure”. De algemene conclusie was dat er geen verbetering was, behoudens voor wat de staat van de gebouwen betreft. On analysing a set of data collected during the visits made in 2008 and 2009, in spite of some improvements, especially in the quality of the buildings, the conditions that emerged did not differ greatly from those recorded in 2003 for the report: CPTA: Anatomy of a failure” Malfunctioning continued to occur in numerous forms and there were episodes of scant respect of fundamental rights whoever was managing the Centres, including lack of contact with the National Health Service, insufficient health, legal social and psychological assistance, and numerous signs of malaise among those interned: self-mutilation, brawls revolt, requests for sedatives and repeated recourse to the health services. Moreover, despite the marked functional and organizational differences between CIEs and CARAs/CDAs, very different categories of persons are held together in cramped and crowded conditions although their basic needs and characteristics vary greatly; many belong to vulnerable categories, and are therefore in need of individual attention and help. On the whole, although the Centres for immigrants have been operating for over a decade, their management still seems to respond to an emergency approach largely left to the goodwill and skills of the individual managing bodies and staff. This approach may be attributed to the lack of guidelines for management of the Centres drawn up at the central level with systematic monitoring on the part of specialised external organisations; the approach is also marked by rigid centralization of the entire management in the hands of the individual bodies and scant transparency on the outside. In dit rapport wordt ook in het bijzonder ingegaan op de medische situatie van asielzoekers in de Italiaanse gesloten centra: In particular the health services in the centres tend to offer above all emergency assistance or deal with situations only as they arise, in accordance with the Ministry of the Interior contract, and are not monitored by public health authorities. Thus the Local Health Agencies play no part in verifying the quality of the health standards and facilities adopted, nor of the levels of hygiene and living conditions, not to mention the health conditions of those interned. Moreover there are no standard criteria for assessment, collection and ordering of the health data, nor common guidelines. In other words, each managing body organises the health service as best it sees fit, answering only to the observations of the Prefecture, which however has no specific qualifications in such crucial areas as health and psychological care.⁴ Aangezien uit deze analyse blijkt dat de opvang van asielzoekers in Italiaanse detentiecentra menonwaardig is, volgt hieruit ontegensprekelijk dat bij een terugwijzing van de verzoekende partij artikel 3 EVRM geschonden wordt. II.3. De opvang van de verzoekende partij in Italië zal daarenboven in het bijzonder problematisch zijn ingevolge haar medische toestand die het niet verantwoordt dat de verzoekende partij blootgesteld wordt aan een stressvolle omgeving. De verzoekende partij had dan ook d.d. 7 december 2010 een verzoek tot regularisatie ex artikel 9ter Vreemdelingenwet aan de verwerende partij gericht. Deze aanvraag ging vergezeld van een gedetailleerd medisch getuigschrift

waarin duidelijk te lezen staat dat de verzoekende partij ernstig ziek is (chronische migraine) en haar gezondheidstoestand het niet toelaat blootgesteld te worden aan een stressvolle omgeving. In de bestreden beslissing staat te lezen dat deze aanvraag ex artikel 9ter ongegrond bevonden werd op 8 oktober 2010, hetzij dus twee maanden vooraleer de aanvraag ingediend werd. Dit is uiteraard niet correct — in dit opzicht strijdt de thans bestreden beslissing tevens met artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen Hieruit volgt ontegensprekelijk dat bij een terugwijzing van de verzoekende partij artikel 3 EVRM geschonden wordt.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 9(2) en 18(7) van de Dublin II-verordening en naar het feit dat de behandeling van verzoeksters asielaanvraag aan Italië toekomt. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat zij bij een terugwijzing naar Italië een onmenselijke behandeling dreigt te ondergaan, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.2.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.2.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.2.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.2.5. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.6. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat haar in Italië geen eerlijke en menswaardige behandeling kan worden gegarandeerd waarbij zij wijst op de enorme toestroom van asielzoekers aldaar. Verzoekster verwijst ter ondersteuning van haar betoog naar enkele websites waaruit zij citeert alsook naar een rapport van 2004. Verzoekster verwijst nog naar haar medische problematiek.

3.2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde niet te weten of in haar paspoort een Italiaans visum aangebracht was. Verzoekster verklaarde geen asielaanvraag elders dan in België ingediend te hebben.

Verzoekster verwijst naar internetartikels die zij aan haar verzoekschrift voegt. Daargelaten de vraag naar de waarde van deze artikels dient alleszins gesteld dat het eerste artikel waarnaar verzoekster verwijst dateert van 23 maart 2005, zodat de Raad niet kan inzien wat de actualiteitswaarde is van dergelijk artikel. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de situatie zoals beschreven in dit artikel nog geldt. Hetzelfde kan gesteld worden over het tweede internetartikel dat verzoekster voorlegt en dat dateert van maart 2009. Voorts verwijst verzoekster naar een rapport van januari 2010 aangaande

bezoeken van een delegatie van Artsen zonder grenzen in 2008 en 2009. Verzoekster maakt echter evenmin op enige wijze de actualiteitswaarde van dit rapport aannemelijk.

Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken kan ook niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de Dublin II-verordening door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken. Er is dan ook geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskenning van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat haar asielaanvraag werd behandeld naar haar land van herkomst zou gerepatriëerd worden.

In dit kader stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht: *“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de nodige opvang worden verstrekt. De Belgische instanties gaan er dan ook van uit dat Italië deze regelgeving respecteert. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.”*

Wat betreft de gebreken in de opvang van asielzoekers dient te worden geduurd dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de diensten van de verwerende partij de terugkeer van verzoekende partij kunnen organiseren, waarbij de Italiaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster, wat toelaat te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten hierdoor in de mogelijkheid zullen gesteld worden om passende opvang te voorzien.

Waar verzoekster nog verwijst naar de medische situatie van asielzoekers in de Italiaanse gesloten centra en zij meent dat haar medische toestand niet toelaat dat zij onderworpen wordt aan een stressvolle omgeving, dient gesteld dat in de bestreden beslissing aangaande de medische situatie van verzoekster gemotiveerd wordt dat de bevoegde diensten geoordeeld hebben dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar bestaat tegen een overdracht naar Italië nu de eventuele nodige zorgen en opvolging er beschikbaar en toegankelijk zijn. Asielzoekers kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen. Deze motivering wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Met een algemene verwijzing naar de medische situatie in de Italiaanse opvangcentra ontkracht verzoekster deze motivering niet, te meer nu uit het door verzoekster voorgelegde rapport niet blijkt dat er geen medische zorgen voorhanden zouden zijn in de Italiaanse opvangcentra. Immers wordt in het rapport gesteld dat er medische diensten aanwezig zijn in de centra die evenwel vooral dringende hulp verlenen of inspelen op een situatie wanneer deze zich voordoet. Bijgevolg blijkt dat verzoekster, wanneer zij zorgen nodig zou hebben, bij de medische dienst van een asielcentrum terecht kan. Minstens kan uit voormeld rapport niet afgeleid worden dat, wanneer zij zorgen nodig zou hebben, zij hiervan verstoken zou blijven.

Waar verzoekster tenslotte nog kritiek uit op het motief dat de beslissing inzake haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 8 oktober 2010 ongegrond bevonden werd, terwijl haar aanvraag dateert van 7 december 2010, wijst de Raad erop dat de vermelding ‘8 oktober 2010’ slechts berust op een materiële vergissing. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat haar aanvraag op

grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 21 december 2010 ongegrond werd bevonden. Bij arrest nr. 61 885 van 20 mei 2011 werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen.

Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van artikel 3 EVRM ligt voor.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER